

Mẹ Ơi! Ông Già Noel Khóc

Nguyễn Thị Dị

Mọi hành khách trên máy bay mở giây an toàn, lục tục lấy hành lý cầm tay, nối đuôi nhau chờ xuống máy bay.

Nhóm hành khách Việt Nam đã được xếp ngồi ở những ghế gần cuối nhón nhác nhìn bác Can, một người đàn ông khoảng độ 50 tuổi, thông thạo Pháp ngữ, nhận làm trách nhiệm hướng dẫn bà con không biết nói tiếng Tây đi cùng chuyến bay. Bác Can hiểu ý đứng lên nói:

- Các cô chú chờ cho hành khách ngoại quốc xuống trước đã, để tránh lạc nhau nhất là đám trẻ con, khi ra khỏi phi cơ tôi yêu cầu nhóm người Việt mình phải đi sát nhau, mình cùng đến chỗ lấy hành lý rồi cùng đi ra trình giấy nhập cảnh tại phòng kiểm soát, nhớ đi theo tôi đấy nhé!

Liên sắp đặt chân ở một đất nước gọi là quê cha của nàng, nhưng nàng chưa thông thạo ngôn ngữ xứ này, nàng cũng chẳng có ai là họ hàng lại thêm một đứa con còn thơ dại... Liên cố nén hơi thở dài, gỡ chốt sợi giây an toàn cho con gái với đôi mắt còn ngái ngủ đang ngược nhìn nàng. Liên vừa sửa lại cho ngay ngắn tấm bảng tên nhỏ đeo trên cổ con vừa thủ thỉ:

- Linh phải nắm chặt cánh tay mẹ nghe.

Linh gật đầu đáp lại:

- Dạ mẹ!

Đoàn người Việt Nam, trên người những chiếc áo len đan mỏng manh, vừa hít hà than vởi nhau là lạnh vừa đi theo bác Can, nối đuôi lần lượt rời khỏi phòng kiểm soát để ra một khu chờ đợi rộng thênh thang đầy ắp những người Tây đến đón thân nhân đang chen chúc đứng đợi. Bác Can ráo rác nhìn rồi giơ tay lên chỉ chỉ một tấm bảng trắng được đưa cao hơn đầu những người chung quanh ghi hàng chữ "Chào đón những người Việt Nam đến từ thành phố Hồ Chí Minh trên chuyến bay Boeing 747...", bác quay qua quay lại nói to với mọi người:

- Mình đến chỗ đó đó!

Mọi người hớn hở như những người đi lạc gặp lại thân nhân, nhanh nhẹn thoát khỏi đám đông tiến về phía có tấm bảng trắng. Bác Can đi trước gạt đầu nói "bonjour" với ông Tây khá lớn tuổi cầm tấm bảng trên tay rồi quay sang chào người đàn bà Việt Nam khoảng độ năm mươi tuổi, trên cánh tay áo của bà một chiếc băng trắng có dấu thập đỏ, đứng bên cạnh, bà người Việt tươi cười đưa tay về phía người Tây giới thiệu:

- Đây là ông Jacques, tài xế lái xe đi đón các ông các bà - sau đó tự giới thiệu mình - Tôi tên là Bình, người của hội Hồng Thập Tự, chịu trách nhiệm đến đón tiếp và hướng dẫn bà con, xin bà con đứng tụ lại đây.

Bà Bình chờ cho mọi người đã tụ tập quanh bà rồi mở ra một tờ giấy gọi tên từng gia đình sau đó bà bảo mọi người hãy theo bà ra xe để về trại. Ông tài xế Tây sắp xếp hành lý cùng mấy người đàn ông, bà Bình chỉ chỗ ngồi cho mọi người. Sau khi đã kiểm điểm lại đầy đủ 7 người lớn và 18 trẻ em, bà Bình bảo ông Jacques đóng cửa, xe lăn bánh rời phi trường. Xe chạy thật nhanh một lúc khá lâu qua những cánh đồng mờ trắng rồi vào thành phố, người tài xế giảm tốc độ cho xe chạy chậm lại nối dòng cùng những chiếc xe khác tấp nập lưu thông trên đường phố. Trời đã sáng tinh, trên những vỉa hè, người qua lại tấp nập, ai nấy đều ăn mặc thật trang nhã, khuôn mặt mỗi người toát ra một vẻ nào đó của một sự thanh thản, bình an. Xe chạy ngang những khu phố với những hàng trụ đèn nối liền nhau bởi những chùm đèn nhỏ đủ màu còn nhấp nháy hình cây thông, hình ngôi sao, hình ông già Noel đeo túi quà...

Đèn đỏ, xe ngừng ngay trước một cửa tiệm trưng bày đồ chơi trẻ em đèn treo lấp lánh, trong cửa kính chiếc xe lửa đang tự động chạy trên đường rầy, một món đồ chơi hình con trai đi tới đi lui, một con búp bê mặc chiếc áo đầm xoè tay múa trên bục gỗ bên cạnh những con búp bê khác thật xinh xẻo... Lúc này mấy đứa bé ngồi trong xe đã tỉnh ngủ hẳn, dán mũi vào kính xe chỉ trỏ với nhau một cách thích thú, rồi xì xào bàn tán cái này đẹp, cái kia ngộ quá, phải chi mình có... khi xe đã lại chạy.

.....

Chiếc xe chở Liên và đoàn người Việt rời những khu phố tấp nập để chạy sang một vùng êm ả hơn rồi rẽ vào một chiếc cổng lớn của một chung cư nhiều tầng lầu. Người tài xế dừng xe lại ở giữa một chiếc sân nhựa sạch sẽ, rồi nhấn nút cạnh tay lái để mở cửa xe. Bà Bình ngồi ở ghế trước hàng ghế Liên và con gái nàng ngồi, đứng lên quay nói với mọi người trong xe:

- Các bà, các cô và trẻ em đi theo tôi vào phòng, còn các ông ở lại cùng với ông Jacques đem hành lý xuống!

Trước khi xuống xe, bà Bình nhìn Liên:

- Cô và cháu vào trong tôi sẽ nhờ họ mang đến giúp cô!

Khi mọi người đã có mặt đông đủ, bà Bình yêu cầu im lặng nghe bà:

- Đây là trại tạm trú, nói đơn giản hơn "trại thông qua", đón tiếp các ông các bà trong hai tuần lễ, tùy theo số người mỗi gia đình sẽ được một hoặc hai phòng ngay cạnh nhau. Những người độc thân thì ở trên tầng 3, gia đình có con ở tầng hai, mỗi ngày có 3 bữa ăn: sáng từ 07 giờ đến 09 giờ, trưa 11 giờ 30 đến 13 giờ, chiều 18 giờ đến 19 giờ 30, ai đến không đúng giờ coi như không muốn ăn, phòng ăn nằm phía trái cầu thang. Vào cuối tuần sẽ phát tiền để mọi người chi tiêu riêng, nếu ai có thân nhân hay người quen biết có thể bào điện thoại cho họ tới đây thăm!

Bà ngưng một chút rồi tiếp:

- Tôi gọi tên từng gia đình để nhận chìa khóa, mang hành lý lên phòng với sự giúp đỡ của các nhân viên làm việc tại đây... sau bữa ăn trưa, mời các ông bà có mặt tại phòng lúc 14 giờ để điền hồ sơ nhập cảnh.

Đúng 2 giờ chiều bà Bình bước vào phòng với cặp giấy, bà kiểm điểm số người hiện diện, giải thích:

- Mỗi người lớn sẽ nhận một bản khai lý lịch viết bằng tiếng Pháp và tiếng Việt, các ông, các bà đọc cẩn thận trước khi trả lời, ai không hiểu rõ điều gì thì để trống chờ tôi nói rành rẻ hơn. Những hồ sơ này sẽ gửi đến cơ quan dành cho những người tỵ nạn tại Pháp và không tổ quốc... gọi tắt là OFRA. Nếu có ai vì lý do nào đó phải khai giấy tờ giả mạo là vợ ông Y, là con ông X... bây giờ muốn lấy lại tên họ mình thì cứ khai sự thật trong vòng 8 ngày đầu tới Pháp, giấy tờ sẽ được điều chỉnh lại dễ dàng không có gì rắc rối. Vài ngày nữa ông bà và trẻ em sẽ được khám bệnh tổng quát, ai có bệnh thì điều trị đến khi hết hẳn mới đi đến trại tạm cư chính thức.

Ông Can đưa cao tay, bà Bình hỏi:

- Vâng! ông muốn hỏi điều gì?

- Tôi sang đây theo quy định là nhân viên của cơ quan Pháp, sao lại cho tôi vào thành phần tỵ nạn?

Bà Bình vừa cười vừa trả lời:

- Tất cả ông bà sang đây đều theo qui chế tỵ nạn Genève 1951!

Ông Can im lặng, bà Bình nói tiếp:

- Cơ quan này cấp một thẻ tỵ nạn màu trắng có hiệu lực trong ba năm và có thể xin gia hạn, các ông bà được bảo vệ bởi 2 cơ quan OFRA và Cao Ủy Liên Hiệp Quốc, ông bà sẽ được hưởng những quyền như sau: quyền được phép làm việc, được cấp phát tất cả giấy tờ hộ tịch liên quan đến đời sống như bảo hiểm bệnh miễn phí, trợ cấp cho các gia đình đông con. Tuần lễ tới chúng tôi sẽ niêm yết bảng tên những thành phố có trại tạm cư để ông bà tự chọn lựa... cơ quan sẽ đưa gia đình ông bà đến tận nơi đó.

Bà Bình ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Ông bà phải ở trong trại 4 tháng hoặc 6 tháng tùy theo quy chế của mỗi thành phố. Nói là trại nhưng thật ra là chung cư như ở đây thôi. Chung cư được trang bị đầy đủ tiện nghi, mỗi gia đình sống riêng rẽ, được lãnh tiền trợ cấp, tự đi chợ nấu ăn lấy. Ở đây sẽ có người lo liệu tất cả giấy tờ như thẻ cư trú, sổ gia đình, sổ bảo hiểm bệnh hoạn. Phần trẻ em thì tất cả sẽ đi học một lớp đặc biệt dành cho trẻ em chưa biết tiếng Pháp. Phần các ông các bà cũng phải học nói tiếng Pháp mỗi buổi sáng để có ít ngôn ngữ, chuẩn bị tìm việc làm hay theo học khoá huấn nghệ cấp tốc.

Bác Can lên tiếng:

- Tôi có phải học không bà?

- Mọi người phải có mặt, nếu ông đã rành thì ông giúp những người chưa biết!

Bà Bình ngưng lại giây lát rồi tiếp:

- Phần cô Liên và cháu Linh thì theo tôi vào trong văn phòng.

Bà Bình bảo Liên ngồi đối diện trước bàn giấy của bà, Liên mở tờ giấy trên tiếng Việt, hàng dưới chữ Pháp, bà cầm một cây bút đưa cho Liên:

- Cô điền tên họ cô và cháu bằng tiếng Việt, có gì không rõ cô cứ để phần đó lại rồi hỏi tôi, tôi sang phòng bà Jacqueline có chút việc rồi trở qua ngay.

Liên đọc cẩn thận từng chữ, bàn tay run theo nhịp tim, nàng cắn môi dưới thu hết nghị lực để viết. Bà Bình

quay trở lại vừa lúc Liên điền xong trang cuối, và trao tờ giấy cho bà, bà Bình đeo cặp kính trắng rồi bảo với Liên:

- Tôi đọc cho cô nghe lại những gì cô ghi nhen: Tên Lê Du Liên, sinh ngày... tháng... năm... tại...

Đến câu hoàn cảnh gia đình, bà nhìn Liên hỏi:

- Cô khai chồng mất tích! đối với luật gia đình của xứ này thì cô vẫn mang họ chồng, bà Trần, trung tâm này có thể chỉnh lại hồ sơ của cô.

Bà Bình nhìn chăm chú gương mặt dễ thương của người đàn bà 28 tuổi đang ngồi trước mặt bà, khoảng tuổi con bà, rồi với giọng dịu dàng bà giải thích:

- Cô Liên à, nếu một ngày nào đó cô gặp một người đàn ông hợp ý, cô muốn tiến tới hôn nhân, cô phải xin ly dị, lúc đó cô tìm chồng cô ở đâu để ký giấy chấp nhận? thủ tục ly dị xứ Âu châu rắc rối lắm!

Liên thắc mắc:

- Cháu chưa hiểu rõ ý bác muốn nói gì?

- Tôi thí dụ, cô khai không có chồng thì để cho cô về sau này,

bà đọc lại hồ sơ:

- Mất tin từ năm 75 vậy tính ra đã hơn 4 năm!

Liên ngắt lời bà Bình:

- Cháu tin chồng cháu còn sống, cháu sẽ gặp lại chồng cháu, xin bác ghi đúng những gì cháu đã khai bên Việt Nam!

Nghe giọng cứng rắn của Liên, bà Bình thở dài:

- Tôi cho cô biết những luật của xứ này, tùy cô chọn lựa, bây giờ tôi đọc cho cô nghe lần chót, nếu có gì sai cô nói tôi sửa lại nghe.

Liên im lặng nghe, nàng gật đầu. Đọc dứt bà Bình hỏi Liên: Tất cả đều đúng phải không?

- Dạ!

Bà Bình đưa hồ sơ chỉ:

- Cô chép câu này "lu et approuvé" (đã đọc và đồng ý) và ký tên ở dưới.

Bà xếp hồ sơ Liên vào ngăn tủ, rồi cầm quyển tập khá dày trên bàn trao cho Liên:

- Mấy năm trước khi những người con lai vừa sang đây có nhiều người Pháp đến tìm thân nhân, nhưng có vài người ở xa họ đi vài lần không gặp, họ nhờ cơ quan dán hình ảnh và ghi địa chỉ, cô nhìn xem có ba ai là ba cô không? thì cho tôi biết để báo tin, cô cầm sang cái bàn vuông kia ngồi, khi nào xong trả lại tôi.

Bà Bình mở cửa phòng gọi tên gia đình khác, Liên và con gái mở cuốn tập. Mỗi trang trang giấy trắng đều có dán những tấm hình đen trắng nhưng đã ngả vàng ghi chữ Việt tên tuổi, năm sinh, quê quán. Lật tờ thứ nhất rồi tờ thứ hai, thứ ba, thứ tư, nàng thở dài thầm nghĩ "chắc ông ấy không còn nhớ mẹ nàng và nàng nữa đâu"... như mẹ Liên thỉnh thoảng trách móc. Liên muốn gấp cuốn tập trả lại cho bà Bình, nhưng bé Linh vẫn tiếp tục lật, bỗng Linh nói lớn, rồi chỉ:

- Mẹ coi nè! Hình này giống hình bà ngoại thường đưa mình coi đó!

Liên lặng người nhìn bức ảnh mẹ nàng đứng cạnh ông Tây đang bế nàng trên tay trong thảo cầm viên Sài Gòn - bức ảnh mà mẹ Liên còn giữ, thỉnh thoảng đưa cho Liên và bé Linh coi. Nàng đọc từng chữ ghi phía dưới:

Tôi tên Paul sinh 1925 tại Bordeaux, số quân.... tìm bà Lê thị Diệp sinh 1932 tại huyện Gia - Lộc tỉnh Hải Dương....và con gái tên Julienne sinh năm 1950 tại Sài Gòn.

Liên nhắm mắt tưởng như mình nhầm lẫn, rồi mở mắt chăm chú đọc lần nữa, tim nàng đập nhanh, từng giọt nước lăn dài trên má, nàng gấp quyển sách đứng lên trước đôi mắt ngạc nhiên của bé Linh, ngây thơ hỏi:

- Mẹ thấy ông ngoại tây rồi hả mẹ?

Liên không trả lời, gấp cuốn tập lại để ngay ngăn trên bàn giấy của bà Bình:

- Cháu trả lại bác! Cám ơn bác!

Nàng cầm tay Linh rời thật nhanh khỏi phòng làm việc của bà Bình.

Hai ngày trôi qua, câu hỏi cứ lẩn quẩn trong đầu Liên, nàng làm như vậy có đúng không?

Bé Linh được bà Bình cho con búp bê với vài bộ áo quần, cô bé thay hết áo đầm này sang áo khác và nói với búp bê như một người chị, nó thấy lạ sao mẹ nó lại cứ đứng im bên cửa sổ. Nó nghĩ chắc mẹ đang nhớ ba!

Bỗng tiếng gõ cửa, giọng bà Bình:

- Cô Liên, tôi đây!.

Nàng ra mở cửa:

- Dạ chào bác.

Bà Bình nói nhanh:

- Cô xuống văn phòng với tôi ngay. Có ông Paul đang đợi cô, nhớ đem theo mấy tấm ảnh và giấy tờ cô nhé, tôi xuống trước đây!

Liên choáng váng đáp lại thật nhanh

- Dạ vâng!

Nàng mặc áo len cho bé Linh, mở vali lấy một phong bì, nắm tay bé Linh phấp phồng từng bước xuống cầu thang, bé Linh ngây thơ hỏi:

- Chắc là ông ngoại Tây đến gặp mình hả mẹ?

Liên gật đầu không trả lời, bé Linh hỏi tiếp:

- Ông ngoại biết nói tiếng Việt hả mẹ?

- Mẹ không biết!.

Bé Linh thắc mắc:

- Vậy mình làm sao nói chuyện với ông ngoại?

- Bà Bình thông dịch cho mình!.

Nhờ sự liến thảng của con nên Liên lấy lại được một chút bình tĩnh, gõ cửa văn phòng, bà Bình lên tiếng:

- Vào đi cô Liên.

Bàn tay Liên lại run run lên khi đẩy cánh cửa bước vào.

Cạnh chiếc bàn vuông, một ông tây tóc bạc khi trông thấy Liên vào đã rời ghế đứng ngay lên, nụ cười nở rộng trên gương mặt chữ điền, chiếc ghế bên cạnh ông là một người đàn ông trẻ cũng đứng lên. Liên nhận thấy hai nụ cười của họ có nét giống nhau một cách lạ lùng. Linh bám cứng cánh tay mẹ:

Bà Bình vỗn vỗ:

- Đây là ông Paul và cô Valérie con gái ông.

Bà quay sang ông Paul:

- Cô Liên và bé Linh!.

Ông Tây cười:

- Bonjour madame (chào bà)

và đưa bàn tay. Liên rụt rè bắt tay ông Paul và Valérie. Liên nhìn sâu qua cặp kính trắng trắng, đôi mắt màu xanh trong vắt, mà mẹ nàng thỉnh thoảng nói "mắt con mèo tam thể", và cái nốt ruồi đen như hạt đậu trên chóp mũi mà nàng còn nhớ lại hình ảnh lúc bé nàng thường đưa tay sờ sờ... ba nàng mở miệng giả bộ cắn, nàng sợ hãi rút tay lại, ba nàng không cắn được, nàng thích chí cười nức nở.

Bà Bình mời tất cả ngồi vào ghế, kéo Liên về thực tế, nàng ngồi bên cạnh bà Bình chờ đợi. Valérie nhìn Liên:

- Tôi ngồi bên cạnh Juilienne nhen!

Bà Bình thông dịch cho Liên hiểu, nàng mỉm cười gật đầu. Ông Paul ngồi đối diện Liên với cái nhìn quan sát, ông từ tốn nói:

- Tôi đã đến đây mấy lần nhưng không gặp đúng tên họ mà tôi tìm, tôi hiểu hoàn cảnh chiến tranh của Việt nam, khó mà giữ giấy tờ hay hình ảnh... tôi xin xem hình mẹ cô... hay kể tôi nghe vài kỷ niệm mẹ cô nói về tôi...

Bà Bình vừa chấm dứt lời thông dịch, Liên mở bao thư đang cầm trên tay lấy ra hai tấm ảnh và giấy chứng minh quân đội của ông, ông cầm đọc với đôi mắt kính của ông càng lúc càng mờ nước, ông hôn tấm ảnh hai người chụp tại Hồ Hoàn Kiếm!

- Em yêu, xin tha lỗi cho anh!.

Liên cúi mặt dấu xúc động, ông Paul nghẹn ngào hỏi:

- Mẹ con chết lúc nào? Tại sao chết vậy?

Liên thổn thức đáp:

- Mẹ con chết vì bệnh tim năm 1974 ở Nha Trang, lúc con sinh cháu Linh được hai ngày.... mọi người đều dấu con nên con không được gặp mẹ lần cuối!.

Valérie tò mò xem những tấm hình và thắc mắc:

- Sao chị đổi tên vậy?

- Khi tôi đi học, mẹ tôi phải làm khai sinh chữ Việt, lấy tên Liên chữ cuối Juilienne...

Ông Paul cầm bàn tay Liên:

- Xin con tha lỗi cho ba!.

Tuy rằng tình phụ tử lại nẩy mầm trong lòng Liên, nhưng nàng cúi mặt nói nhỏ:

- Xin lỗi ông cho tôi thời gian, tôi chưa thể gọi ông là ba hôm nay...

Ông Paul nhìn Liên chớp chớp đôi mắt:

- Ba hiểu! Điều này không quan trọng đâu con! Hôm nay gặp được con là một điểm phúc cho những ngày còn lại của ba, một lần nữa ba mong con tha lỗi.

Nụ cười méo mào, Liên ngập ngừng nói:

- Ô.....ông hứa trở lại đón mẹ...

Ông Paul gật gật chiếc đầu hói của ông:

- Đúng vậy, ba chờ đợi giấy tờ sang trở lại Sài Gòn, thì bất ngờ được tin quân đội Pháp ở Đông Dương phải trở về nước, vài cơ quan hành chính quan trọng ở lại chờ lệnh mới. Ba cùng vài người bạn trong quân đội phải tự tìm việc làm... - ông Paul ngừng nói nhìn Valérie, 6 tháng sau ba làm việc ở một nhà máy sản xuất rượu, tiền lương mấy tháng đầu ba nhờ một người quen làm trong sứ quán ở Sài Gòn chuyển đến địa chỉ mẹ con, bà chủ nhà cho biết mẹ con dọn đi chỗ khác mà không biết địa chỉ.

Liên tiếp lời:

- Khi biết tin ông không trở lại, còn ít tiền, mẹ ra Nha trang sống với gia đình vợ Trí! Bà mua lại một chỗ trong khu chợ bán trái cây tươi!

Liên nhìn ông Paul hỏi:

- Ông còn nhớ gia đình vợ Trí không?

Ông Paul gật nhẹ đầu:

- Vợ Trí là chị dâu lớn của mẹ con! mẹ theo gia đình vào Nha trang năm 1953... lúc đó con được một tuổi... ba nhớ mãi buổi sáng hôm đó, mẹ con vừa để bàn chải đánh răng vào miệng thì nhợn ói, buổi trưa ăn xong lại ói ra hết, ba đem khám bác sĩ thì ra mẹ con có mang hơn tháng, mẹ con thèm ăn xoài, mỗi lần ăn hai trái to, năm phút sau cho ra hết... đến tháng thứ ba thì ăn uống bình thường...

Liên tiếp lời:

- Sau đó bà ăn cua biển trừ cơm!

Mọi người cùng cười vui với quá khứ. Liên nhìn Valérie tò mò:

- Valérie bao nhiêu tuổi?

Valérie đáp:

- Em nhỏ hơn chị 8 tuổi!

Ông Paul cắt ngang lời Valérie, vội hỏi bà Bình:

- Tôi muốn đón gia đình Liên về nhà chúng tôi ăn Noel và Tết, trại có cho phép không?

Bà Bình vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên chúng tôi đồng ý vì Noel là đêm họp mặt của gia đình.

Ông Paul nhìn Liên nói:

- Ba muốn mời con và cháu về nhà từ Noel đến Tết Tây con có nhận lời không?

Liên ngần ngừ, bà Bình khuyên:

- Ông rất xúc động gặp lại cô, với người Tây Phương Noel rất quan trọng, cô nên nhận lời coi như xoá bỏ hờn giận!

Liên nhìn ánh mắt tha thiết của ông Paul nàng gật nhẹ đầu, bà Bình xin lỗi chờ ba năm phút, bà cầm cuốn sổ tay trên bàn đọc:

- Thứ ba 18 tháng 12 chụp hình phổi, thứ tư 19 nhân viên phòng thí nghiệm đến lấy máu... ông có thể đến đón ngày 20 tháng 12... và trở về trại trước ngày 3 tháng giêng... vì có hẹn nha sĩ ngày 5 tháng giêng...

Ông Paul gật đầu lia lịa, Valérie ra xe lấy hai hộp giấy màu đỏ in hình những cây thông xanh trao Liên:

- Qua sự diễn tả của bà Bình, mẹ em gọi chị và cháu!

Bà Bình bảo Liên mở ra xem, mỗi người một áo lạnh dày, nón và găng tay len đi cùng màu áo, Liên cảm động:

- Cám ơn má Valérie.

Valérie trao bà Bình hai chai rượu một trắng một đỏ đặc sản Bordeaux:

- Mẹ cháu biểu bà!

- Cám ơn mẹ cô, mong có dịp gặp bà!

Ông Paul nói liền:

- Lúc nào bà có dịp đi ngang nhà tôi cứ ghé vào, cổng nhà luôn mở rộng đón bà!

Ông Paul nhìn đồng hồ 15 giờ 45 phút, bầu trời cũng đã ngả xám, ông đứng lên bắt tay bà Bình:

- Cám ơn bà ngàn lần, chúng tôi đã chiếm quá nhiều thời giờ của bà, tôi sẽ đến ngày 20 tháng 12 nghe bà, xin chào bà!

Valérie ôm Liên và hôn trên má Linh từ giả rồi đi ra xe trước nỏ máy chờ, ông Paul đang cầm chặt bàn tay Liên:

- Ba cảm ơn con đã nhận lời về với ba ngày Noel. Ba sẽ trở lại đón con và cháu.

Nói xong theo thói quen người tây phương ông ôm choàng Liên và Linh và hôn nhẹ trên má nàng, ông bịn rịn bước vào xe, đưa bàn tay vẫy vẫy chào tạm biệt.

Liên và Linh đứng nhìn theo bóng chiếc mát dạng sau cổng, hai mẹ con lững thững bước lên lầu.

Ông Paul đón gia đình nhỏ bé của Liên vào sáng ngày 20 tháng 12, không quen ngồi xe hơi chạy đường xa, Liên bị say xe ói mấy lần, Valérie ghé tiệm thuốc tây tìm mua thuốc chống say xe, nhờ vậy Liên và Linh được một giấc ngủ trên đoạn đường còn lại.

Liên tỉnh giấc khi xe vừa tới thành phố Libourne, đèn Noel rực sáng hai bên đường dẫn về nhà ông Paul. Valérie cho xe vào cổng lớn của một ngôi nhà hình chữ nhật nằm cách đường xe chạy một khoảng sân rộng bao chung quanh bởi hàng rào thông xanh được cắt bằng phẳng, xe ngưng ngay gần nhà đậu xe. Trong nhà tiếng chó suả dồn dập đánh thức Linh đang gối đầu ngủ trên đùi Liên, cánh cửa mở lớn, dưới ánh đèn trang trí Noel sáng rực một người đàn bà khá lớn tuổi, gương mặt và nụ cười đầy vẻ phúc hậu.

Ông Paul xuống xe, tiến lại hôn nhẹ trên má người đàn bà, ông quay lại mở cửa xe cho Liên và Linh. Ông Paul giới thiệu Cécile, Liên chỉ nghe tên bà ta, ngoài ra nàng chẳng hiểu gì, nàng gật đầu chào theo phong tục người Việt.

Cécile nắm bàn tay nàng và đưa hai mẹ con Liên vào nhà, trong phòng khách người đàn ông đang bế trên tay một bé trai mái óng vàng như tơ, đôi má ửng hồng như trái đào, mở to đôi mắt màu xanh nước biển nhìn Liên rồi nhìn Valérie. Có tiếng gọi to:

- Maman! Maman!

Valérie để chiếc túi tay xuống bàn nhỏ, giang tay đón thằng bé, kề má hôn người đàn ông trẻ, quay sang giới thiệu Liên với Bruno chồng nàng và Benoit đứa bé trai. Liên muốn nói câu chào bằng Pháp ngữ mà nàng đã được học, nhưng sao nó nghẹn cứng trong cổ nên nàng đành cũng chỉ gật đầu chào. Phần bé Linh thì đứng tò mò ngắm cây thông xanh cao viền vòng quanh những giây đèn nhỏ đủ màu, trên đầu 1 ngôi sao sáng chói.

Ông Paul mang hành lý Liên lên lầu, Cécile ra dấu bảo Liên theo mình, mở cửa một phòng vuông có chiếc giường lớn được phủ drap màu trắng với những chùm hoa hồng nhạt điểm. Cécile trao cho Liên chiếc khăn lông nhỏ bảo nàng vào phòng rửa mặt và nói với Liên là ông bà chờ Liên ở dưới phòng ăn. Liên hiểu ý, nàng nói lời cảm ơn bằng nụ cười. Hai mẹ con Liên vào bước phòng ăn thì mọi người đã có mặt đầy đủ quanh chiếc bàn ăn tròn, ông Paul kéo hai chiếc ghế trống cạnh tay mặt ông rồi bảo Liên và Linh ngồi ; mọi người mở lời chúc nhau "bon appetit " (chúc ăn ngon), ông nhìn Liên:

- Mời ăn!

Tiếng Việt không dấu âm thanh quen thuộc ngày thơ ấu, Liên mỉm cười nhìn ông. Cécile để thức ăn vào đĩa cho Linh, con bé đón nhận nhanh nhẹn nói:

- Merci madame!

Cả bàn reo lên, vừa vỗ tay vừa nói:

- Bravo! bravo Linh!

Cô bé e - thẹn cúi mặt...

Xong bữa ăn, gia đình Valérie từ giả để trở về Bordeaux. Nhìn đồng hồ hơn mười giờ đêm, Paul chúc hai mẹ con Liên "ngủ ngon" nàng gật đầu chào rồi lên lầu, cả ngày ngồi co ro trong xe bây giờ được nằm thoải mái trên chiếc nệm, bé Linh sung sướng nói vài câu rồi im lặng! Hai mẹ trở mình thức giấc thì đã hơn 9 giờ, Liên cố gượng dậy bước vào phòng tắm những tia nước nóng như xoa dần nỗi băn khoăn của nàng. Liên tự nhủ lòng phải can đảm... nàng gọi bé Linh vào tắm thì nó đã rời phòng từ lúc nào cũng không biết nữa. Ông Paul đợi nàng ở cuối thang lầu với ánh mắt dịu dàng đầy tình thương, ông chào "buổi sáng" và hỏi thăm Liên ngủ ngon không.

- Bonjour!

Cécile nói lớn:

- Bravo Juilienne!. (hoan hô Liên)

Bà Cécile gọi Liên vào phòng ăn, Linh đang uống ly sữa chocolate, Cécile bảo Liên ngồi rồi mang một mâm có sẵn cà phê, bánh mì, beurre, đường để trước mặt nàng, Liên ái ngại khi được chăm sóc như một đứa trẻ con, nàng cố nói rõ:

- Merci...

Bà Cécile vỗ nhẹ vai nàng!

Ông Paul bước vào đưa cho Liên một quyển sách đã cũ với những trang giấy chuyển màu vàng, nàng cầm nhìn: Tự điển Pháp - Việt, Việt - Pháp... Nàng nói lời cảm ơn cũng vừa lúc bé Linh uống xong ly sữa quay sang hỏi mẹ:

- Con ra phòng khách nhen mẹ Liên chưa kịp trả lời thì ông Paul đã cầm tay nó dẫn đi.

Trong bếp còn lại hai người đàn bà, Liên và bà Cécile trao đổi với nhau bằng cuốn tự điển, bà Cécile viết tiếng Pháp Liên tìm chữ Việt ghi chú kể bên, bà phát âm và Liên lập lại, thỉnh thoảng tiếng cười của hai người đàn bà ròn rã vang lên như những tiếng pháo hạnh phúc trong nhà ông Paul. Ngoài phòng khách bé Linh trong tay ông Paul, quyển sách mở rộng giữa hai người, ông vừa chỉ bức tranh vẽ vừa nói:

- Đêm giáng sinh ông già Noel đi vòng quanh trái đất với xe chạt đầy quà được kéo bởi hai con rennes (tuần lộc), ông già Noel sẽ chui qua ống khói lò sưởi những nhà có trẻ con để quà dưới gốc cây thông, đứa trẻ nào ngoan ngoan ông cho đúng quà nó ước muốn.

Không biết bé Linh có thể hiểu như thế được hay không nhưng gương mặt bé say mê theo từng trang hình vẽ cho đến khi chấm dứt câu chuyện, bé ngược nhìn cây thông với ánh mắt mơ màng.

Bé Linh thức dậy sớm hơn thường lệ, nhìn mẹ còn say ngủ, nó rón rén xuống giường, nhón gót bước nhẹ nhàng rời phòng, ngôi nhà lặng yên, hình như chưa ai thức giấc, bé ngồi cạnh cây thông tay chống cằm thì thầm:

- Ông già Noel ơi, cháu có gởi cho ông tờ báo có hình ngôi nhà nhỏ cho búp bê, ông đã nhận được không?

Bé Linh đưa con búp bê đến gần ánh đèn rồi tiếp:

- Búp bê của cháu, nó chưa có cái nhà, chưa có cái giường để ngủ... ông thương nó nghe! Mấy hôm nay nó ngoan lắm không khóc nè...

Vừa nói bé Linh vừa vuốt mái tóc dài óng ả của con búp bê.... Bé không biết có một đôi mắt xanh mướt như mắt mèo sau cánh cửa phòng ăn đang nhìn bé.

Gia đình Valérie về vào lúc trời vừa xuống thấp, bữa ăn gia đình rộn rã tiếng cười, Liên bây giờ phát âm tiếng Pháp khá tự nhiên, đôi khi sai chữ thì bà Cécile lập lại hay làm người thông dịch, riêng phần bé Linh gương mặt mang nét suy tư, ăn uống chậm chạp...mọi người nhìn nhau mỉm cười bằng ánh mắt. Liên lên tiếng:

- Hôm nay có bánh kẹo chocolate ngon quá mà sao bé Linh không ăn như mọi bữa vậy?

Bé Linh trả lời về không vui:

- Con cảm thấy không đói bụng!

Gần mười giờ đêm, Liên bảo Linh đi ngủ, cô bé ôm búp bê im lặng lên giường, nói nhỏ vài lời rồi thiếp ngủ...

Tiếng "đình đong" của một chiếc lục lạc đánh thức bé Linh, nó bụi mắt ngồi bật dậy, lay gọi mẹ, Liên dấu nụ cười làm bộ nói như ngái ngủ:

- Ơ...ơ...gì đó?

Bé Linh ôm búp bê vội vã xuống lầu. Một ông già Noel mặc chiếc đồ rộng thùng thình, trên đầu chiếc nón đỏ đầu nhọn, nó nói như hét:

- Mẹ ơi ông già Noel đang ở cạnh cây thông!

Nói xong bé chạy nhanh nắm lưng áo ông già Noel như sợ ông sẽ biến mất, ông quay lại bộ râu trắng che kín khuôn mặt, nó rút lại bàn tay, đôi mắt chăm chú nhìn ông già Noel, ngây thơ hỏi:

- Búp bê cháu có quà không hả ông?

Ông già Noel gật đầu ngồi xuống, bé Linh ôm cánh tay ông rồi ríu rít cảm ơn. Bàn tay nhỏ vuốt nhẹ vòng râu bạc chung quanh gương mặt ông, bé cảm thấy tay bé ướt nước. Linh ngược nhìn mặt ông già Noel, đôi mắt màu xanh biếc với những giọt lệ đang tiếp tục rơi, nó nói to:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Ông già Noel khóc!!!

Trích từ tiểu thuyết TÌM TỔ của NGUYỄN THỊ DỊ.